

Parallele Waarschuwingen - Nummer Drie

De Bekrchtiging van Profetische Boodschappen: Het Opeenvolgende Toetsingsproces van de Engelen van Openbaring

Jeff Pippenger

2023-08-08

Wij sloten het vorige artikel af met de vaststelling dat alle drie de engelen van Openbaring veertien een boodschap in hun hand hebben. Van de tweede en de derde engel wordt gezegd dat zij een „perkament” bij zich hebben wanneer zij met hun boodschap neerdalen. Elke engel vertegenwoordigt een boodschap, en de komst van elke boodschap brengt een uitwerking teweeg. De eerste engel kwam in 1798. Die boodschap werd ontzegeld en er was een toename van kennis aangaande het naderende oordeel. Die toename van kennis bracht twee klassen van aanbidders voort. Toen de tweede engel kwam, werd de boodschap van de val van de protestanten ontzegeld en was er een toename van kennis, en twee klassen werden voortgebracht. Toen de boodschap van de Middernachtsroep op 22 oktober 1844 kwam, werd zij op de kampbijeenkomst te Exeter ontzegeld en was er een toename van kennis, en twee klassen van maagden werden voortgebracht. Toen de derde engel op 22 oktober 1844 kwam, werd de boodschap van de derde engel en alles wat zij vertegenwoordigt ontzegeld en was er een toename van kennis, en twee klassen werden voortgebracht.

Een ander kenmerk dat bij de engelen kan worden aangetroffen, heeft betrekking op de bekrchtiging van de boodschappen van de engel. De boodschap van de tweede engel werd bekrchtigd door de boodschap van de Middernachtsroep, zoals het vorige artikel heeft aangetoond; maar de Middernachtsroep wordt niet door één enkele engel voorgesteld, zij wordt door vele engelen voorgesteld. De geschiedenis die overeenkwam met de tweede engel en de Middernachtsroep laat zien dat de boodschap van de tweede engel werd bekrchtigd toen de Middernachtsroep zich ermee verenigde. In hetzelfde boek wordt ons gezegd:

„Ik zag engelen die zich haastig heen en weer bewogen in de hemel. Zij daalden neer naar de aarde en stegen vervolgens weer op naar de hemel, terwijl zij zich gereedmaakten voor de vervulling van een of andere gewichtige gebeurtenis. Toen zag ik een andere machtige engel, die opdracht had ontvangen om neer te dalen naar de aarde, zijn stem te verenigen met die van de derde engel en kracht en nadruk te verlenen aan diens boodschap. Grote macht en heerlijkheid werden aan de engel geschonken, en toen hij neerdaalde, werd de aarde verlicht door zijn heerlijkheid. Het licht dat voor deze engel uitging en hem volgde, drong overal door, terwijl hij met krachtige stem luid riep, zeggende: Gevallen, gevallen is Babylon, de grote stad, en zij is geworden een woonplaats van duivelen en een verblijf van elke onreine geest en een kooi van elke onreine en hatelijke vogel. De boodschap van de val van Babylon, zoals gegeven door de tweede engel, wordt opnieuw gegeven, met toevoeging van de verdorvenheden die sinds 1844 de kerken zijn binnengedrongen. Het werk van deze engel komt op de juiste tijd en voegt zich bij het laatste grote werk van de boodschap van de derde engel, terwijl deze aanzwelt tot een luide roep. En het volk van God wordt overal toegerust om stand te houden in

het uur van verzoeking dat het weldra zal ontmoeten. Ik zag een groot licht op hen rusten, en zij verenigden zich in de boodschap en verkondigden onbevreesd met grote kracht de boodschap van de derde engel.

‘Engelen werden gezonden om de machtige engel uit de hemel bij te staan, en ik hoorde stemmen die schenen overal te klinken: Gaat uit van haar, Mijn volk, opdat gij geen deel hebt aan haar zonden en opdat gij niet ontvangt van haar plagen; want haar zonden hebben zich opgestapeld tot aan de hemel, en God heeft haar ongerechtigheden gedacht. Deze boodschap scheen een toevoeging te zijn aan de derde boodschap, en zich daarbij te voegen, zoals de middernachtsroep zich in 1844 voegde bij de boodschap van de tweede engel. De heerlijkheid van God rustte op de geduldige, wachtende heiligen, en zij gaven onbevreesd de laatste plechtige waarschuwing, waarbij zij de val van Babylon verkondigden en Gods volk opriepen uit haar weg te gaan, opdat het aan haar vreselijk oordeel zou ontkomen.’ Spiritual Gifts, deel 1, 193, 194.

De Middernachtsroep voegde zich bij de tweede engel, en de engel van Openbaring achttien voegt zich bij de derde engel; en wanneer hij zich bij de derde engel voegt, herhaalt hij de vereniging van de Middernachtsroep en de tweede engel aan het begin van het adventisme. Op grond van twee getuigen, de tweede en de derde engel, heeft de boodschap van iedere engel een secundaire boodschap die haar kracht verleent. Deze twee getuigen leren dat, toen de boodschap van de eerste engel in de geschiedenis verscheen, er daarna een moment moest komen waarop die boodschap door een secundaire boodschap bekrachtigd werd. Dit gold uiteraard ook voor de eerste engel. In de eerste alinea van de lange passage die wij zojuist hebben aangehaald, kent zuster White aan de eerste engel dezelfde kenmerken toe als Johannes toeschrijft aan de engel van Openbaring achttien, wanneer zij verklaart: “Mij werd gezegd dat zijn zending was de aarde te verlichten met zijn heerlijkheid, en de mens te waarschuwen voor de komende toorn van God.” Het is duidelijk dat zij in de passage naar de eerste engel verwijst.

De boodschap van de eerste engel kwam in 1798, en werd daarna bekrachtigd op 11 augustus 1840, toen de Ottomaanse opperheerschappij ten einde kwam. Op dat moment daalde de machtige engel van Openbaring tien neer uit de hemel en plaatste één voet op het land en één op de zee. Hij stelt de bekrachtiging van de eerste engel voor, en dit is wat het werk van de eerste engel aanduidt als hetzelfde werk als dat van de engel van Openbaring achttien. Beiden zouden de aarde met hun heerlijkheid verlichten, maar de engel van Openbaring achttien voegt zich bij de derde engel, evenals de Middernachtsroep zich bij de tweede engel voegde en evenals de engel die in Openbaring tien neerdaalde zich bij de eerste engel voegde.

Daarom werd, toen de eerste engel kwam, een boodschap ontzegeld die twee klassen aanbidders voortbracht. Toen de boodschap van de eerste engel bekrachtigd werd door de engel van Openbaring tien, had hij een boekje in zijn hand dat hij Johannes gebod te eten, waarmee werd aangeduid dat hij een boodschap bracht, deze ontzegelde, en dat zij twee klassen aanbidders voortbracht. Toen de tweede engel, de Middernachtsroep, en de derde engel kwamen, werd een boodschap ontzegeld die twee klassen aanbidders beproefde en voortbracht.

De passage die wij behandelen, benadrukt door de geschiedenis van Christus met de geschiedenis van de Millerieten te vergelijken, dat het opeenvolgende beproevingsproces dat in de geschiedenis van de Millerieten plaatsvond, ook plaatsvond in de dagen van Christus, hetgeen het einde van het oude Israël was. Indien er een opeenvolgend beproevingsproces plaatsvond aan het begin van het geestelijke Israël en aan het einde van het oude Israël, dan zal er ook een opeenvolgend beproevingsproces zijn aan het einde van het geestelijke Israël, evenals aan het begin van het oude Israël.

In de Milleritische geschiedenis zou dit vijf ontzegelingen voorstellen die van 1798 tot 22 oktober 1844 twee klassen van aanbidders op de proef stelden en voortbrachten. De passage leert duidelijk dat, indien u voor een proef faalt, u de volgende proef niet zult doorstaan, want u zult het niet eens proberen. Eveneens is duidelijk dat in de tijd van Christus het beproevingsproces eindigt met de vroegere uitverkoren verbondsvolkeren in volslagen duisternis ten aanzien van het verlossingsplan. Daniël en Johannes vertegenwoordigen hen die luisteren naar de stem achter hen, hen die door een voortschrijdend beproevingsproces zijn heengegaan dat een persoonlijk onderzoek van elke nieuwe waarheid vereiste die werd ontzegd.

De boeken Daniël en Openbaring vormen één boek, en Daniël en Johannes zijn de twee getuigen van dat ene boek. De ene getuige is het begin van het boek, en de andere getuige is het einde van het boek. Beide getuigen ondergingen symbolisch dood en opstanding; de ene werd vervolgd door het Medo-Perzische rijk (dat de Verenigde Staten typeert), en de andere werd vervolgd door Rome (dat het pausdom typeert). Johannes wordt vervolgd omdat hij de sabbat houdt, in overeenstemming met Daniël, die werd vervolgd omdat hij weigerde zijn erediensstige praktijken te veranderen. Samen vertegenwoordigen zij hen die aan het einde van de wereld worden vervolgd omdat zij weigeren de aanbidding van de zondag te aanvaarden in plaats van de sabbat van de zevende dag.

Het volk dat door Daniël en Johannes wordt voorgesteld, is of zal behoren tot degenen die verzegeld zijn; want toen Daniël in de leeuwenkuil werd geworpen omdat hij het „bevel” van de koning niet gehoorzaamde, verzegelde de koning de steen, opdat het voornemen niet veranderd zou worden. Daniël werd voor de eeuwigheid verzegeld, omdat het bevel van de koning en ook het gezag van zijn zegel niet veranderd konden worden, overeenkomstig de wetten der Meden en Perzen. Het zegel van de koning werd op een steen geplaatst en de deur werd gesloten. De deur wordt gesloten bij de zondagswet, en geen mens kan die deur openen, evenals de deur op 22 oktober 1844 werd gesloten. Dit was een eenvoudige illustratie van het belang om niet alleen acht te slaan op de profetische gebeurtenissen die in een profetie worden uiteengezet, maar ook van het belang om de omstandigheden rondom de profetie in aanmerking te nemen wanneer hij binnen het verhaal wordt uitgebeeld.

Toch is dit ook een illustratie van de kracht om het begin (het boek Daniël) samen met het einde (het boek Openbaring) te beschouwen als twee getuigen van dezelfde profetie, want twee getuigen zijn vereist om een bijbels feit vast te stellen. Zowel de voorspelde gebeurtenissen als de illustratie van de handelingen van de profeten in verband met de profetie zijn geïnspireerd.

De gehele Schrift is door God ingegeven en is nuttig tot lering, tot weerlegging, tot verbetering, tot onderwijzing in de gerechtigheid; opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volkomen toegerust. 2 Timotheüs 3:16, 17.

Indien de voorzegde gebeurtenissen van de Bijbel het einde van de wereld uitbeelden, dan vormen de uitbeelding van de profeet en van zijn omgeving, wanneer hij de voorspelling ontvangt en ervan getuigt, eveneens een uitbeelding van het einde van de wereld. Daarom geldt dat, wanneer de omgeving en de activiteiten van een profeet profetisch worden uitgebeeld, de profeet een uitbeelding is van Gods volk aan het einde van de wereld. Met dat inzicht voor ogen, wanneer wij de lijn van Maleachi's Elia-voorspelling samenbrengen met de lijnen van Openbaring veertien en achttien, getuigen zij allen van de geschiedenis van de laatste waarschuwingsboodschap—maar hun getuigenis is tweeledig.

De boodschap bestaat uit voorzegde gebeurtenissen die uitwendig zijn ten opzichte van Gods volk, en een secundair getuigenis bestaat uit de ervaring van de profeet terwijl hij de boodschap ontvangt en verkondigt. Het profetische concept van twee profetische lijnen die het uitwendige en het inwendige van dezelfde geschiedenis vertegenwoordigen, werd door de pioniers van het adventisme onderkend en in het openbare verslag vastgelegd. Het klassieke voorbeeld van deze toepassing door de pioniers is, naar mijn mening, wanneer zij vaststellen dat de zeven gemeenten van Openbaring en de zeven zegels van Openbaring parallelle geschiedenissen zijn die de inwendige en uitwendige geschiedenis van de kerk aanduiden. De zegels vertegenwoordigen de uitwendige geschiedenis, de gemeenten de inwendige.

De Elia-boodschap van Maleachi en Openbaring hoofdstukken veertien en achttien duiden op dezelfde laatste waarschuwingsboodschap, die in hoofdstuk één van Openbaring ook wordt aangeduid als „de Openbaring van Jezus Christus”. In hoofdstuk één gaf God de Vader de boodschap aan Christus, die haar vervolgens aan Gabriël gaf, die haar daarna aan Johannes gaf, die haar vervolgens aan de gemeenten zond. De boodschap van Elia, evenals de boodschappen die in Openbaring hoofdstukken één, veertien en achttien worden voorgesteld, zijn precies dezelfde boodschap.

En de geesten van de profeten zijn aan de profeten onderworpen. Want God is niet een God van verwarring, maar van vrede, zoals in alle gemeenten der heiligen. 1 Korinthe 14:32, 33.

Het is altijd dezelfde boodschap, want de „profeten zijn aan de profeten onderworpen”. Het woord dat in deze verzen met „onderworpen” is vertaald, betekent: „ondergeschikt maken; wederkerig gehoorzamen: – onder gehoorzaamheid zijn (gehoorzaam), onderstellen, onderwerpen aan, onderworpen zijn (aan), in onderwerping zijn (aan, onder), zich onderwerpen aan.” Alle profeten stemmen met elkaar overeen en zijn aan elkaar onderworpen, anders zou de boodschap die zij brachten verwarring voortbrengen.

Alle profetische illustraties van de laatste waarschuwingsboodschap stellen dezelfde boodschap voor. Het is het voornemen van de Heere dat degenen die in de gelijkenis van de tien maagden als de „wijzen” worden beschouwd, die ook de „wijzen” worden genoemd die „verstaan” „de vermeerdering van kennis” wanneer het boek Daniël wordt ontzegeld; het is de wil van de Heere

dat de „wijzen” de bijzondere boodschap herkennen wanneer zij wordt ontzegd. Die herkenning wordt tot stand gebracht door de methodologie van Bijbelstudie toe te passen die binnen de Bijbel zelf uitdrukkelijk wordt aangeduid. Die methodologie wordt in overeenstemming met Jesaja achtentwintig uitgevoerd door middel van het proces waarbij de verschillende profetische lijnen die een bijbels onderwerp behandelen, tezamen en parallel aan elkaar worden gebracht om de juiste profetische gebeurtenissen vast te stellen.

Ik verzoek om uw geduld terwijl wij dit artikel hier besluiten en deze gedachten in het volgende artikel zullen voortzetten.